

Ansættelsen af Livsforsikringsselskabers Nettoindtægt er Sagen ikke afgjort, eftersom udenlandske Forsikringsselskaber ogsaa i Fremtiden ville komme til at betale en højere Skat her i Danmark end de indenlandske Selskaber. Da det, der bliver sagt her ved denne Lejlighed, vil blive gengivet alle Vegne, antager jeg, den højtærede Indenrigsminister vil finde det rigtigt og rimeligt, at jeg har suppleret hans Lovforslag med den Oplysning, at den anden store Anke, man har rettet mod vor Forsikringsbeskatning, er uden Grund, og jeg vil haabe, at vi herefter maa være fritagne for at se den fremsat. Det er ganske særligt i vort Naboland Sverige, at man har anket over Forsikringsselskabernes Beskatning her i Landet og har fremhævet det som en Slags Underfundighed i vor Lovgivning, at man ved Bestemmelsen i § 16 fritager danske Selskaber for at betale den Skat, som udenlandske Selskaber maa betale. Jeg haaber, at de Udtalelser, som ere fremkomne her i Dag, maa bevirke, at man, samtidig med, at man anerkender det Lovforslag, som den højtærede Minister har fremsat, tillige indrømmer, at den anden Anke, som man har gjort saa stærkt gældende, ikke har noget paa sig.

Naar jeg anbefaler det foreliggende Lovforslag til det høje Tings Vedtagelse i uforandret Skikkelse, gælder det ogsaa om Slutningen af Lovforslaget, som lyder saaledes: „dog med den Begrænsning, at vedkommende fremmede Selskaber ikke derved blive gunstigere stilled med Hensyn til Ansættelsen af den skattepligtige Nettoindtægt her i Landet, end danske Selskaber ere det i vedkommende fremmede Land“. Jeg mener, at der er al Anledning til at udtale en Paaskønnelse af, at den højtærede Minister har tilføjet disse Ord, idet de tør betegnes som et Skridt i den rigtige Retning, nemlig i den Retning, at der bør tilstaas danske Forsikringsselskaber de samme Rettigheder og ikke paalægges dem større Pligter end de udenlandske Selskaber, der have Lov til at udøve deres Virksomhed her. For saa vidt anerkender jeg Bestemmelsen, men jeg vil dog samtidig sige til den højtærede Minister, hvad han formodentlig allerede ved, at der ikke af denne Bestemmelse vil kunne udledes noget i Retning af en almindelig Reciprocitet for danske Forsikringsselskaber i Udlandet. Naar fremmede Regeringer gøre Forskel paa inden- og udenlandske Selskaber, sker det jo i Regelen ikke derved, at de for udenlandske Selskabers Vedkommende beskatte Netto-

indtægten med en højere Procent end for de indenlandske Selskaber; de have ganske andre Maader at gøre det paa, og navnlig den Maade, som den højtærede Minister vil indrømme mig aldeles ikke rammes af de Bestemmelser, han her foreslaar, nemlig at danske Forsikringsselskaber overhovedet ikke faa Tilladelse til at udøve deres Virksomhed i det paagældende fremmede Land. Jeg behøver i den Henseende kun at nævne, at der er en Snes eller maaske en halv Snes tyske Livsforsikringsselskaber og mere end en Snes andre tyske Forsikringsselskaber her i Landet, medens det slet ikke er muligt for noget dansk Selskab overhovedet at faa Tilladelse til at drive Forsikringsvirksomhed i Preussen; man faar ligefrem et Afslag, og der er ikke Tale om at opfylde sine Skatteforpligtelser eller alle de andre Forpligtelser, som paahvile et Selskab, der faar Tilladelse til at arbejde i Landet. Man faar bare et Nej, idet der siges: Der er ikke nogen Nødvendighed for, at dette Selskab udøver nogen Virksomhed i det tyske Rige. Se, mine Herrer, efter den Bestemmelse, den højtærede Minister har foreslaaet, er det ganske givet, at ethvert tysk Selskab vil opnaa den Begunstigelse, der her er Tale om, thi det kan ikke paastaaes, at det derved bliver stillet gunstigere med Hensyn til Ansættelsen af dets Nettoindtægt, end et dansk Selskab er stillet i Tyskland, al den Stund et dansk Selskab slet ikke kan faa Lov til at arbejde der. Alle tyske Selskaber ville have Fordel af denne Bestemmelse, medens der slet ikke ydes os noget som helst til Gengæld, medmindre man da vilde sige, at de danske Selskaber, som slet ikke kunne arbejde i Tyskland, derved beskattes med 100 pCt. af deres Indtægt — men det ved jeg dog ikke, om man kan paastaa. I Frankrig tillader man dog danske Selskaber at arbejde, men man krævede i hvert Fald, da jeg sidst undersøgte de franske Regler om Forsikringsselskaber, en Entré-Pris for hvert Departement i Frankrig, idet der skulde betales 1,000 Francs blot for overhovedet at oprette et Agentur i vedkommende Departement, selv om der slet ikke blev gjort Forretninger af nogen som helst Art. Hvis nu et fransk Selskab kom hertil, maatte det dog vistnok antages, at det ikke vilde kunne nyde godt af denne Bestemmelse; og dog forekommer det mig, at man i Frankrig gaar mere liberalt frem overfor de danske Selskaber, idet man dog i hvert Fald tillader dem at virke der, end man gør i de Lande, hvor Tilladelsen